

γελμά τι καὶ δυνάμενοι νὰ ἐξασκήσωσιν ἔτι αὐτό, χρησιμοποιοῦνται, οὕτω δὲ ἀσχολούμενοι διασκεδάζουσιν ἅμα δὲ καὶ συμμετέχουσι τοῦ εὐεργετικοῦ ἔργου τοῦ ἰδρύματος. Καὶ εἰς τὸ μαγεῖρειον δὲ ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ πλυντήριον οἱ ὑπότροφοι βοηθοῦσι κατὰ δυνάμιν τὰς Μικρὰς Ἀδελφάς. Εἷς τινα καταστήματα ὁμὰς κηπουρῶν ἐργάζονται ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἀρχικηπουροῦ. Ὁ τε διευθύνων καὶ οἱ ἐργάται ἔχουσι πάντες ἡλικίαν 70—80 ἐτῶν ἀνήκουσι δὲ εἰς τὸ κατὰστημα καὶ ἀνευρίσκουσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ λάχανα, τὰ ὁποῖα ἐκαλλιέργησαν. Παρ' ἅπασιν τοῖς ὑποτρόφοις ὑπάρχει τις ἀμιλλα εἰς τὸ ν' ἀποδείξωσι προθυμίαν καὶ δραστηριότητα. Δὲν τοὺς πιέζουσιν, οὕτε ἀπαιτοῦσιν τι παρ' αὐτῶν, ἀλλὰ προθυμοποιοῦνται οἱ ἴδιοι νὰ προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας των, ἵνα ἀνακουφίσωσι τὸ ἄχθος τοῦ χρόνου.

Ἔπεται τὸ τέλος.

(Μετάφρασις ΕΛΙΖΗΣ Σ. ΣΟΥΤΕΟΥ.)

Η ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Greville.

Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμου].

Συνέχεια· ἴδε προηγούμε. φύλλον.

ΚΖ'

Περὶ ὥραν 11 π. μ. ἅμαξα σταθεῖσα πρὸ τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας τοῦ κηπαρίου, ἀπεβίβασε γυναῖκα ὑψηλὴν καὶ ἰσχνήν, κρατοῦσαν μικρὸν σάκκον παλαιὸν ἐκ μαύρου μαροκινείου δέρματος τετριμένον καὶ ὑπέρυθρον κατὰ τὰς γωνίας, σάκκον, ὅστις « πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα » καὶ πολλῶν πραγμάτων ἐγένετο μάρτυς αὐτόπτης, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἀφ' ἧς ἐλυτρώθη τῶν χειρῶν τοῦ κατασκευάσαντος αὐτόν.

Κρούσασα τὸ κωδώνιον τῆς θύρας, ἀνέμεινεν ἐσταυρωμένης ἔχουσα τὰς χεῖρας, ἐν ᾧ ὁ ἅμαξηλάτης δυσηρεστημένος διὰ τὸ ἀγώγιον, ἀπήρχετο βιαίως, καλπάζοντας τοῦ ἀτυχοῦς ἵππου του, ὄν, οὐδὲως ὑπεύθυνον ὄντα κατεμάστιζε, δεινῶς.

Οὐδεμία ἀπάντησις εἰς τὸν κωδωνισμόν. Διότι ἡ μὲν Μαρκέλλα περὶ οὐδενὸς πλέον ἐσκέπτετο, ἡ δὲ διακόνισσα δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνη τίνος θύρας ἦτο ὁ κώδων, διότι πασῶν τῶν οἰκιῶν τῆς ὁδοῦ οἱ κώδωνες ἀντήχουν ἕνεκα τῆς πρωϊνῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ νέηλος ἀγανακτοῦσα ἔσυρε τὸν κρίκον ἐκ δευτέρου μετὰ τοσοῦτης βίας, ὥστε ὁ κύων τοῦ Ροβέρτου ἀπεκρίθη διὰ παρατεταμένων καὶ δυνατῶν ὕλακῶν.

Αἱ ὕλακαὶ αὐταὶ βεβαίως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δώσωσι θάρρος εἰς τὴν ἀναμένουσαν γυναῖκα, ἥτις ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ὕλακτῶν κύων ἦτο ἐν τῷ κηπαρίῳ. Ἐσήμανε καὶ ἐκ τρίτου ἄνευ τινὸς ἐπιτυχίας, καὶ σιγήσαντος τοῦ κυνὸς παρετήρησε τέλος τὴν λαβὴν τῆς θύρας. Στρέψασα τὴν λαβὴν εἶδε παρευθὺς τὴν θύραν ἀνοικομένην, καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὸ κηπάριον ἐπληροφορήθη ἀσμένως ὅτι τὸ ροβερόν ζῶον δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Διὰ βήματος δὲ ἀσφαλοῦς διέτρεξε τὴν μακρὰν δεινδροστοιχίαν, καὶ εἰσῆλεν εἰς τὴν οἰκίαν ὡς ἐάν ἦτο ὅλη κτήμα τῆς διότι ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε κύων, δὲν ἦτο πλέον ἄξιον τοῦ κόπου νὰ προφυλάσσεται.

Διερχομένη πρὸ τῆς ἡμιανοίκτου θύρας τοῦ ἐστιατορίου, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ νὰ μὴ τὴν ὠθήσῃ ἵνα ἴδῃ τί συνέβαινε. Ἰδοῦσα δὲ τὴν μὲν θερμάστραν ἐσβεσμένην, τέφραν δὲ διεσπαρμένην ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ, τὸ κεῦθος ἐν ᾧ ἐθερμαίνεται τὸ ὕδωρ, κείμενον ἐκεῖ που, τὸ ἡμιτελὲς δεῖπνον τῆς Μαρκέλλας, διέστρεψε τὸ πρόσωπόν τῆς διὰ μορφασμῶ ἐυφραδιστατοῦ· ἀλλ' οὐχ ἦττον ἀντιπαρῆλθε ψιθυρίζουσα:

— Τὸ κατακλέψανε τὸ σπίτι! Ἦρθ' ἀπάνω 'ς τὴν ὥρα.

Ἡ μικρὰ αἴθουσα ἦτο κλειδωμένη· ἐβεβαιώθη δὲ περὶ τούτου διὰ τῆς ἰδίας αὐτῆς χειρός. Ἐπεκτείνουσα δὲ τὰς ἐρεῦνας τῆς πρὸς τὸν πρῶτον ὄροφον, ἀνέβη τὴν κλίμακα βραδέως.

— Καὶ ἡ κυρία Ἐρμίνη; ποῦ εἶνε τὴν; ἠρώτησε τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς κλίμακος ἐμφανισθεῖσαν διακόνισσαν.

— Σὰς ἄφησε χρόνους, ἀπεκρίθη αὐτῇ.

— Ἄχ! ἀνεφώνησεν ἡ κατεσκληκυῖα γυνὴ ὀλίγον τι συγκινηθεῖσα, καὶ παρευθὺς εἰσέδυσεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεκρᾶς, ἦλθε πλησίον τῆς κλίνης ἐφ' ἧς ἔκειτο ἡ συγγενῆς τῆς, καὶ ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ ψιθυρίζουσα προσευχὴν τινα. Τὰ χεῖλη τῆς ἐκινουῦντο, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνηρεύων καὶ τὰς ἐλαχίστας γωνίας τοῦ δωματίου.

Ὅτε δὲ ἐκρινεν ὅτι ἀρκούντως ἔπραξεν ὁ τι ἀπῆται ἡ εὐπρέπεια, ἐποίησεν ἐκ δευτέρου τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἀλλὰ ταχύτερον τοῦ πρώτου, καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν διακόνισσαν μετ' ἤθους ἀνθρώπου ἐκπληρώσαντος πάσας αὐτοῦ τὰς ὑποχρεώσεις, εἶπε μετὰ μεγαλοπρεπειᾶς:

— Εἶμαι ἡ κυρία Γρεναρδῶνη.

Ἄλλ' ἡ διακόνισσα νεαρὰ ἔτι καὶ ὀλίγον γινώσκουσα τὰς ἐξέεις τῶν μακροθῆν ἐρχομένων ἐπίτηδες ἵνα κληρονομήσωσιν, ἐποίησε νεῦμα δηλοῦν κατὰ τὸ ἡμισυ χαιρετισμόν καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ ἐρώτησιν. Ἡ δὲ γυνὴ ἐξηκολούθησε:

— Ὁ γιατρός φές μου ἴγραψε. Εἶμαι μαθὲς κληρονόμα τῆς ἀξαδέρφης μου.

Ἡ νέα ἐποίησε δεύτερον νεῦμα, ἀλλ' οὐχὶ πλέον νεῦμα χαιρετισμοῦ. Τὸ χυδαῖον ἅμα καὶ ἐπιτετηθευμένον, ἡ ξηρὰ φωνή, αἱ ἀλαζονικαὶ κινήσεις τῆς νεήλδος, ἐφαίνοντο εἰς αὐτὴν ὀλίγον ἀρμόζοντα πρὸ τοῦ λειψάνου τοῦ μόλις ἀπεψυχαμένου τῆς γυναικός, ἥτις ἐγίνωσκε νὰ καθίσταται ἀγαπητή, τοῦλάχιστον εἰς τὴν ὀρφανὴν ἥτις τὴν εἶχε παρασταθῆ κατὰ τὴν ἐπώδυνον τοῦ θανάτου ὥραν.

— Ὅμιλεῖτε σιγότερα, εἶπεν ἡ νέα θέτουσα τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλῶν της.

Ἡ κυρία Γρεναρδῶνη ἐφάνη σφόδρα ἐκπλαγεῖσα ἐπὶ τῇ προτροπῇ ταύτῃ, ἀλλ' οὐδὲν εἶχε πλέον νὰ εἴπῃ, ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ γινώσκωμεν ἐὰν ἠσθάνθη τὴν χρεῖαν τοῦ « νὰ κρατήσῃ, ὡς λέγομεν, λογαριασμόν ». Ἐξέβαλε τὸν πῖλόν της καὶ ἐφάνη ἱκανῶς ἄσχημος κόμη ὑπόφαιος, τὸ ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ κομποῦ, ἐξέβαλε τὸ *sálion* της ὅπερ διπλώσασα ἀπέθηκεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν ἐκ μαροκίνου σάκκον της, καὶ ἐπεφάνη λαμπρῶς ἐνδεδυμένη φόρεμα ἐκ μέλανος μερινοῦ, καθαρότατον μὲν, ἀλλ' ἔχον τὴν ὄψιν ἐκείνην τὴν πρόστυχον, ἣν οἱ ἀχαρίστου χαρακτῆρος ἄνθρωποι ἔχουσι τὴν χάριν νὰ μεταδίδωσι καὶ εἰς τὰ ἐνδύματά των, καίτοι καινουργῆ, ἅμα ἐνδυθέντες αὐτά.

— Δέ μου λές; ξέρεις ἂν εἶνε καὶ ἄλλοι κληρονόμοι; ὑπέλαθεν ἡ κυρία Γρεναρδῶνη, ἀφ' οὗ πρῶτον διώρωθωσεν τὴν κόμην της πρὸ τοῦ κατόπτρου.

Ἡ διακόνισσα εἶχε πολλὴν ὄρεξιν νὰ μὴ ἀποκριθῆ, ἀλλ' ὅμως ἐγείρασα τὴν κεφαλὴν εἶπεν ἠσύχως:

— Δὲν εἰξεύρω.

— Ὅθ' ὑπάρχη βέβαια διαθήκη; ἐξηκολούθησεν ἡ ἐπαρχιώτις ἐξαδέλφη.

— Δὲν εἰξεύρω.

Ἡ κυρία Γρεναρδῶνη ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὴν ἀπειλητικῶς, ἀλλὰ παρευθὺς τὸ πρόσωπόν της ἐγένετο ἰλαρόν.

— Ἀλήθεια, εἶπε, πραγματικῶς, δὲν ἔμπορεῖς νὰ το ξέρης... Ἐχει τίποτα νὰ τσιμπήσῃ κανένας;

— Δὲν εἰξεύρω, ἀπεκρίθη καὶ ἐκ τρίτου ἡ νέα.

Καὶ παραχρῆμα ἡ κυρία Γρεναρδῶνη κατέβη τὴν κλίμακα οὐδόπως ἀποβλέψασα ὀπισθὲν της. Ἡ διακόνισσα ἔκλεισε τὴν θύραν ἣν ἡ ἐξαδέλφη ἀφῆκεν ἀνοικτὴν, κατέστειλε στεναγμὸν σκεπτομένη περὶ τῆς Μαρκέλλας, ἧς ἡ νεότης καὶ ἡ ἐρημία διήγειρον τὴν συμπάθειάν της, καὶ ἐπανάλαβε τὴν προσευχὴν της παρὰ τὸ φέρετρον.

Ὡς φαίνεται δέ, ὑπῆρχέ τι καλὸν πρὸς βρωσίν, διότι ἡ φίλη δὲν ἀνέβη ταχέως. Ἐν τινι ὀψοθήκῃ τοῦ μαγειρείου εὗρεν ἄρτον, ἔν τινι κυλικίῃ γλυκίσματα, ἐπὶ τινος δὲ σανίδος μικρὸν πύραυλον μετὰ οἰνοπνεύματος καὶ ἔν τινι δοχείῳ καφέ ἀλεσμένον.

Οὕτω λοιπόν, ἐπιθυμοῦσα νὰ μὴ κατατρίβῃ τὰς ὥρας της εἰς ἀνωφελῆ θλιψὴν ἐπὶ τῷ αἰφνιδίῳ θανάτῳ τῆς συγγενοῦς της, ἐπέδωθε μετ' ἀπληστίας εἰς τὴν ἀπόλαυσιν προχείρου προγεύματος.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐρρόφα ἠδονικώτατα τὴν τελευταίαν σταγόνα τὴν μείνασαν ἐν τῷ πυθμένι τοῦ κυπέλλου, ἐκρούσθη θορυβῶδῶς τὸ κω-

δῶνον τῆς κιγκλιωτῆς θύρας. Ἡ κυρία Γρεναρδῶνη ἐλθοῦσα εἰς τὸ παράθυρον, εἶδεν εἰσερχόμενον εἰς τὸν κῆπον, ὡσπερ καὶ αὐτὴ, κύριόν τινα νέον ἔτι καὶ κυρίαν γηραιάν. Ἦσαν δὲ καλῶς ἐνδεδυμένοι καὶ ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ξένοι, διότι παρετήρουν πανταχόθεν.

— Τεῖνε τοῦτο ἰδῶ πάλι; εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ καλὴ ψυχὴ. Ὅθ' εἰν' ἐπαρχιώτες, πιστεψέ μου...

Καὶ λίαν φιλοφρόνως φερομένη, ἀλλὰ πιθανὸν καὶ νὰ ἐκινεῖτο ὑπὸ περιεργίας, ἐξῆλθε τῆς οἰκίας καὶ προῦχώρησε βήματά τινα ἐν τῷ κήπῳ εἰς προὔπαντῃσιν τῶν ἐρχομένων.

— Τί ἀγαπᾶτε κυρία; ἠρώτησε μετὰ κομψότητος ἐμφανίσεως ἐπαρχιώτιδα ἔμπορον.

— Τὴν κυρίαν Βερενών, εἶπεν ὁ ἀνὴρ.

— Ἐδῶ εἶνε, ἀποκρίνεται ἡ κυρία Γρεναρδῶνη, μετὰ προφανοῦς δυσπιστίας καὶ ἄνευ τοῦ προτέρου περιποιητικῆς τρόπου της.

— Καὶ πῶς εἶνε ἡ φιλιτάτη Ἑρμίνη; ἠρώτησεν ἡ γηραιά.

Ἡ κυρία Γρεναρδῶνη πρὸς αὐτὴν μὲν ἀπέβλεψεν ἀπειλητικῶς, πρὸς δὲ τὸν κύριον, νέον ἔτι, ὅστις ἀνέμενε τὴν ἀπόκρισιν κρατῶν τὸν πῖλόν του καὶ ἔχων τὸν βραχιόνα χαριέντως κεκαμμένον ὡς χοροδιδάσκαλος.

— Ἐπέθανε. Μπὰς καὶ εἴσαστε καὶ τοῦ λόγου σας συγγενεῖς;

— Εἶμαι μικρὰ θεῖα της ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ πατρὸς της, ἡ κυρία Περμενῆ, — καὶ σεῖς, κυρία, εἰμπορῶ νὰ σας ἐρωτήσω...

— Εἶμαι ἡ ἀξαδέρφη της ἀπὸ τὸ μέρος τῆς μητέρας της, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Γρεναρδῶνη ξηρὰ ξηρὰ.

Αἱ δύο γυναῖκες ἀντήλλαξαν βλέμμα ὁμοιάζον πῶς εἰς τὴν σύγκρουσιν τοῦ πυρεκβόλου ἐπὶ τῆς πυροβολοπέτρας. Ὁ κύριος ἐπανέθηκε τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν τῆς οἰκίας ὑπεχώρησεν, ἀφήσας τὴν μητέρα του νὰ διέλθῃ πρώτη. Ἀλλὰ πρὶν αὕτη δυνηθῆ νὰ διαβῆ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, ἡ ἑτέρα γυνή, καθὸ νεωτέρα καὶ εὐκίνητοτέρα, εἶχεν ἤδη εἰσδύσῃ εἰς τὸν διάδρομον.

— Καλὲ κύτταξε! εἰψθύρισε ἡ γηραιά, εὐγένειαν πού την ἔχει!

Ἄλλ' οὐχ ἤττον εἰσῆλθε καὶ εὐρέθη ἐν τῷ ἐστιατορίῳ πρὸ τῶν λειψάνων τοῦ γεύματος.

— Εἶσθε πρὸ πολλοῦ ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Περμενῆ.

— Ἐχῶ περίπου ἀπὸ μιᾶν ὥραν, ἀπεκρίθη ἡ ἐξαδέλφη μετὰ φωνῆς τραχείας.

Ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς ἀντήλλαξαν βλέμμα δεινῆς ἀμυχανίας.

— Ἄν ἐπροφθάναμεν ἐγκαίρως τὸν σιδηρόδρομον, θὰ ἤμεθα ἐδῶ ἔς τὰς ἑννέα τὸ πρωῒ, εἶπεν ἡ κυρία Περμενῆ.

— Πολλὲς φορές τὴν παθαίνει κανεὶς, ὑπέλα-

θεν ἡ κυρία Γρεναρδώνη, ἔχουσα προσηλωμένα ἐπ' αὐτῶν τὰ βλέμματά της.

Οἱ νεήλudes οὐδὲν εἶπον.

— Καὶ τίς την ἐπεριποιήθη, εἶπεν ἔπειτα ἡ γηραιά.

— Ἀπάνω εἶνε μία, πῶς τη λένε, διακόνισσα, εἶπεν ἡ ἐπαρχιώτις ἐξαδέλφη.

— Ἄλλος κανεῖς;

— Ψυχὴ γεννητή.

— Ἄμ' ὁ ἰατρὸς ποῦ μας ἔγραψε;

— Πιστεύω πῶς ἤθρη. Ἀκόμα δὲν τον εἶδαμε.

— Θά τον περιμείνωμεν νὰ ἔλθῃ, εἶπεν ὁ κύριος Περμενῆ ἀποφασιστικῶς. Καθίστε μητέρα.

Ἡ γηραιά ἐκάθισε καὶ ὁ υἱὸς τῆς την ἀπήλλαξε τοῦ ἐπανωφορίου της. Ἡ δὲ κυρία Γρεναρδώνη λαβῶσα ἔδραν ἐκάθισεν ἀπέναντι αὐτῶν, καὶ οἱ τρεῖς δὲ ἀπέβλεψαν πρὸς ἀλλήλους μετὰ δυοπιστίας. Ἄλλ' αἰφνης ἡ ὄψις αὐτῶν ἐχαλαρώθη καὶ ὁ κύριος Περμενῆς εἶπεν:

— Ὑποθέτω ὅτι εἴμεθα οἱ μόνοι συγγενεῖς τῆς προσφιλοῦς μακαριτίδος.

— Δὲν εἰζέρω, εἶπεν ἡ ἐκ τοῦ ἐτέρου κλάδου συγγενής, ἀλλὰ ποτές μου δὲν ἄκουσα νὰ λένε πῶς ἡ κυρία Βωρενοῦ εἶχε πολλοὺς συγγενεῖς...

— Καὶ διαθήκη ὑπάρχει;

— Ἡ διακόνισσα δὲν εἰμπόρεσε νὰ μου εἰπῇ. Τότε ἡ κυρία Περμενῆ ἐγείρασα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶπε:

— Μὲ εἶχον εἰπῇ περὶ μιᾶς προστατευομένης τῆς ἀνεψιάς μου, μετὰ τῆς ὁποίας συνέζη.

Ἡ κυρία Γρεναρδώνη προσήλωσε πρὸς τὴν γηραιάν βλέμμα ὁμοιάζον οὐχὶ πρὸς σφύραν φονεύουσαν, ἀλλὰ πρὸς πρίονα ὅστις κατακόπτει.

— Εἶχε καὶ μίαν γραῖαν ὑπηρετρίαν ἡμιστεμένην, ἡ ὁποία την ἐδούλευεν ὑπὲρ τὰ τριάντα ἔτη... Ποῦ εἶνε την;

Ἡ κυρία Γρεναρδώνη νεύσασα ὅτι οὐδεμίαν εἶχεν εἶδησιν, ἠρώτησεν ἔπειτα μετὰ τρόπου ἐπιθετικοῦ:

— Καὶ ποῖς σοῦ τα εἶπεν αὐτά;

Ἄλλ' ἡ κυρία Περμενῆ οὐδὲν ἀπεκρίθη· διότι πιθανῶς δὲν τη συνέφερε νὰ ὁμολογήσῃ πόθεν εἶχεν ἀρυσθῇ τὰς πληροφορίας ταύτας.

— Παρατηρήσατε τί πράγμα εἶνε οἱ ὑπηρεταί! ὑπέλαβεν ὁ υἱὸς της. Τοὺς κάμνεις χίλια καλὰ καὶ σ' ἀφίνουν μὲς' ἔς τὴ μέση ἴσα ἴσα ἔς τὰς ἀποφοράδας ἡμέρας.

Ἡ κυρία Γρεναρδώνη δὲν εἶχε μὲν ἔννοιαν σαφῆ τοῦ τί ἐσήμαινον αἱ λέξεις: ἀποφοράδας ἡμέρας, ἀλλ' ἐνόησεν ὅμως ὅτι δὲν ἐλέχθησαν πρὸς ἔπαινον τῶν ὑπηρετῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐφάνη καὶ αὐτὴ συνομολογοῦσα τοῖς λεγομένοις.

— Καὶ οἱ ἔχοντες ὑποχρεώσεις; ποῦ εἶνε τρωπώμενοι εἰς τοιαύτας δεινὰς περιστάσεις; ὑπέλαβεν ὁ νέος, ὄν ἐκ τῆς ἐπιμεμηλεμένης φράσεως

του, ἄλλη τις γυνὴ μᾶλλον ἀνεπτυγμένη τῆς ἐπαρχιώτιδος ἐξαδέλφης, ἤθελεν ὑπολάβῃ ὡς δικηγόρον. Ἡ νέα χάριν τῆς ὁποίας ἔκαμεν, ὡς φαίνεται, σημαντικὰς δαπάνας, ποῦ εἶνε τώρα;

Ἡ κυρία Γρεναρδώνη ἀνυψώσασα τοὺς ὤμους ὑπέδειξεν ὅτι οὐδεμίαν περὶ τῆς νέας ἔχει γνῶσιν.

— Ἐν τούτοις, εἶπεν αἰφνης ἡ κυρία Περμενῆ, δὲν ἐπισκεπτόμεθα τὴν οἰκίαν;

Καὶ οἱ δύο ἔτεροι κληρονόμοι ἀνηγέρθησαν μετὰ σπουδῆς, δηλοῦντες διὰ τούτου ὅτι ὑπερήρεσκεν εἰς αὐτοὺς ἡ πρότασις αὕτη. Καὶ ἐπεθύμει μὲν ἕκαστος νὰ διεξαγάγῃ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην μόνος, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀδύνατον, τὸ κάλλιστον πάντων ἦτο νὰ γίνῃ ἡ ἐπίσκεψις ἀπὸ κοινοῦ, ἵνα βεβαιωθῶσιν ὅτι ἐγένετο ἐν συνειδήσει.

Τὸ ἰσόγειον δὲν ἀπήτησε λεπτομερεῖς ἐρεύνας, διότι οὐδέποτε ἠκούσθη μέχρι τοῦδε ὅτι ἀνευρέθη ποτὲ διαθήκη ἐντὸς χύτρας ἢ τιμαλφῆ πράγματα κεκρυμμένα ὑπὸ πλάκα τινὰ τοῦ μαγειρείου. Τὸ προνόμιον τῶν τοιούτων ἔχουσι κυρίως τὰ ὑπόγεια καὶ οἱ κῆποι. Ἄλλως τε οὐδὲν ἐδείκνυεν ὅτι ἡ κυρία Ἐρμίνη, ἡ οὐδέποτε προσδοκῶσα αἰφνίδιον θάνατον, ἠθέλε ποτε περιέλθῃ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κρύψῃ τὰ κοσμήματα αὐτῆς καὶ τὰ ἀργυρὰ σκευῆ.

Ἡ μικρὰ αἶθουσα ἔμενεν ἀτάραχος, κεκλεισμένη διὰ τοῦ κλειδίου, καὶ τοι ἡ κυρία Περμενῆ ὤθησε τὴν θύραν ἐλαφρῶς διὰ τοῦ ὤμου της, ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι ὄντως ἦτο κλειστή, καὶ νὰ μὴ ἐπιμένωσι μάτην στρέφοντες τὴν λαβὴν τῆς θύρας.

Ὅχι, τὸ κλεῖθρον πιστότατα ἐξεπλήρωσε τὴν ἀποστολὴν του, καὶ οἱ τρεῖς συγκληρονόμοι ἠναγκάσθησαν νὰ ἀποβλέψωσι πρὸς ἀλλήλους—καὶ τί ἄλλο εἶχον νὰ πράξωσι;— ἀπεφάσισαν δὲ νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸν ἐπάνω ὄροφον.

— Ἐδῶ εἶνε ἡ πόρτα τῆς κάμαρας της, εἶπεν ἡ κυρία Γρεναρδώνη δεικνύουσα τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ ἔκειτο ἡ νεκρά. Τῆνε φυλάγει ἡ διακόνισσα.

— Μὴν ἐμβήτε μητέρα, εἶπεν ὁ κύριος Περμενῆς, τὰ τοιαῦτα λυπηρὰ θεάματα σὰς συγκινοῦν καὶ σας ταράσσουν... Ἡ ἠθικὴ θλιψίς εἶνε φόρος τὸν ὁποῖον πληρώνει ἡ φύσις ὅταν τις στερῆται τοὺς οἰκείους του· μὴ λοιπὸν θέλετε νὰ προσθέσετε καὶ τὸν νευρικὸν κλονισμόν τὸν ὁποῖον θὰ πάθετε, ὅταν ἰδῆτε τὸ προσφιλέστατον λείψανον...

Ἡ κυρία Περμενῆ ἔθηκε τὸ μαντήλιόν της πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τοῦ νεκρικοῦ θαλάμου. Ἡ τριάς διητυθύνθη πρὸς ἄλλην τινὰ θύραν, τὴν τοῦ κομμωτηρίου, ὅπερ ἦτο δωμάτιον εὐάρεστον καὶ χαριέστατον, ἔχον παρῆθρον πρὸς τοὺς κήπους.

Τὰ κλειδιά ἦσαν ἐπὶ τῶν ἱματιοθηκῶν. Ἄνοι-

Ξασα αὐτὰ εἶδον τὰ ἐνδύματα τῆς κυρίας Ἑρμίνης ἐν ἄκρα τάξει· μόνα δὲ ἐκεῖνα ἄτινα ἐφόρει τὴν ὑστάτην τοῦ βίου της ἡμέραν, ἔκειντο χαμαὶ κατεσπιλωμένα καὶ συμπεπιεσμένα, ὅπερ ἰδοῦσα ἡ ἐπαρχιώτις ἐξαδέλφη ὕψωσε τοὺς ὤμους.

Ἐπὶ τοῦ μεσαναβάθρου τῆς κλίμακος τρίτη τις θύρα εἶχε διαφύγη τὰς ἐρέυνας τῶν κληρονόμων. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐστρέφοντο πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, ἡ θύρα ἀνοίγει διαχέουσα κῦμα φωτὸς εἰς τὴν σκοτεινὴν κλίμακα, καὶ ἐπεφάνη ἡ Μαρκέλλα ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

Ἵψηλὴ καὶ λεπτὴ, τὴν κόμην ἔχουσα κακῶς διωρθωμένην, φοροῦσα τὴν νυκτερινὴν ἐκ λευκῆς φλανέλλας ἐσθῆτα, μέχρι τῶν ποδῶν της καταερχομένην, ὁμοίαζε πρὸς οὐρανίαν ὄπτασίαν. Ἰδόντες αὐτὴν οἱ τρεῖς παρείσακτοι ὑπεχώρησαν μετ' ἐκπλήξεως ἅμα καὶ τρόμου.

— Τρομάρα μου! ἀνεφώνησεν ἡ ἐξαδέλφη πρώτη συνελθοῦσα ἐκ τοῦ τρόμου...

Ἡ Μαρκέλλα παρετήρει αὐτοὺς μετὰ βλέμματος κατεπτομένου καὶ τεταραγμένου.

Ὅτε ἡ διακόνισσα διὰ λόγων καλῶν καὶ προτροπῶν συμπαθητικῶν κατώρρωσε νὰ τὴν καταπέιση νὰ κατακλιθῆ περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς πρωίας, τὸ παιδίον εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, κατεκλίθη εὐπειθῶς καὶ κατελήφθη ὑπὸ ὕπνου βαθυτάτου, ὅστις ἐπ' ὀλίγας τοῦλάχιστον ὥρας ἀπήλλαξεν αὐτὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς λυπηρᾶς αὐτοῦ καταστάσεως.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ διακόνισσα ἀναζητήσασα εὔρε δύο γείτονας, οἵτινες ἀνέλαβον νὰ δηλώσωσι τὴν ἀποβίωσιν. Ὁ ἰατρός, οὗ ἡ ἀπουσία παρετεινέτο πέρα τοῦ δέοντος, δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ ὅπως δῆποτε, καὶ αὐτὸς πλέον θὰ ἀπεφάσκει περὶ τῶν παραιτέρω.

Ὁ θόρυβος οὗτος τῶν βημάτων καὶ τῶν φωνῶν τῶν κληρονόμων ἀφύπνισε τὴν κορασίδα, ἐν τῷ μεταξύ ὄνειρου εὐαρέστου: ἦτο θεός καὶ ἡ Τριανταφυλλιά εἶχεν ἐπανεέλθῃ, ἡ δὲ κυρία Ἑρμίνη μειδιῶσα ἐκάθητο ἀναπαυτικώτατα ἐν τῷ μέσῳ τῆς χλόης, σκιαζομένη ὑπὸ πλατυτάτου ἀχυρίνου σκιαδίου. Ὁ Ἰούλιος καὶ ὁ Ῥοβέρτος συνῆριζον μετὰ τοῦ μεγάλου κυνός, ὅστις ἐπήδα ἄλλατα γιγαντιαῖα, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Μαρκέλλα παρατηροῦσα αὐτοὺς ἐμειδία, ἐστηριγμένη ἐν τῇ συνήθει θέσει της ἐπὶ τῆς καθέδρας τῆς φίλης της... αὐτὴ ἦτο ἡ ἀγαπητὴ αὐτῆς θέσις, καὶ ἡ καταφυγὴ ἐν τε τῇ εὐτυχίᾳ της, καὶ ἔτι μᾶλλον ὅποτε τις ἐπέπληττεν αὐτήν, διότι τότε ὁ ἀσπασμὸς παρηκολούθει ἐγγύτατα τὴν ἐπίπληξιν...

Ὁ πάταγος τῶν τριῶν ζευγῶν τῶν σανδαλιῶν ἐπὶ τοῦ ἠχηροῦ μεσαναβάθρου, ἐφάνη ἐν τῷ ὕπνῳ τῆς Μαρκέλλας ὡς συνεχεῖς βρονταί, καὶ ἡ φαντασία της μετέβη αἰφνης ἀνευ διαμέσου τινὸς εἰς

τὴν ἀνάμνησιν τῆς θυελλώδους νυκτός, καθ' ἣν ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ἔρρηξε κραυγὴν τρόμου καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς κλίνης πρὶν ἔτι καλῶς ἀποσεισῆ τὸν ὕπνον...

— Ἐορκισμένος! ἐπανελάβην ἡ ἐξαδέλφη σταυροκοπομένη καὶ προχωροῦσα μετὰ τόλμης.

Ἡ λευκὴ ὄπτασία ὑπεχώρησε μέχρι τῶν ποδῶν τῆς κλίνης της, οἱ δὲ κληρονόμοι ἀναθαρρήσαντες εἰσέδυσαν εἰς τὸ δωμάτιον,

— Τί εὐμορφα πού εἰν' ἐδῶ, εἶπεν ὁ κύριος Περμενῆς, ἐξάγων δίοπτρον ὅπερ λίαν μετριοφρόνως ἔμενε τέως ἀφανές. Παρατήρησε δι' αὐτοῦ τὴν κορωνίδα καὶ τὰ ἐκ λευκοῦ καλικίου παραπετάσματα, ἔπειτα δὲ ἀνεπαισθήτως διηθύνεν αὐτὸ πρὸς τὴν κορασίδα, ἥτις μετὰ φρίκης παρετήρει ἐκ διαδοχῆς τὰ τρία ἐκεῖνα ἄγνωστα ὄντα τὰ καταπατοῦντα τὸ ἱερόν αὐτῆς ἄσυλον.

— Ποιὰ εἶσαι, παιδί μου; ἠρώτησεν ἡ κυρία Περμενῆ μετὰ σοβαρότητος ἅμα καὶ προσηνείας.

— Ἡ Μαρκέλλα Μονφόρτ, εἶπεν ἡ κορασίς ἀπωθοῦσα τὴν κόμην της ὀπισθεν τῶν ὠτων.

— Αὐτὴ εἶνε, εἶπεν ἡ γηραιὰ ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν υἱὸν της, ὅστις κλείσας τὸ δίοπτρόν του ἔλαβε στάσιν ἐπιφυλακτικὴν.

— Ποιὰ εἶνε; ἠρώτησεν ἡ κυρία Γρεναρδῶνη διὰ τῆς ξηρᾶς αὐτῆς φωνῆς.

— Ἡ προστατευομένη τῆς μακαρίτιδος, εἶπεν ὁ κύριος Περμενῆς ἐμπιστευτικῶς πως.

Ἡ ἐξαδέλφη ἀκούσασα τὸν λόγον τοῦτον, ἐξεσφενδόνησε κατὰ τῆς Μαρκέλλας βλέμμα καταπληκτικόν, ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ κορασίς φύσει αἰδήμων, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους κατὰ γῆς.

— Αὐτὴ θὰ εἰξεύρη ἕνα σωρὸ πράγματα, εἶπεν ἡ κυρία Περμενῆ, θέλουσα νὰ προκαλέσῃ ἐρωτήσεις καὶ « νὰ πάρῃ λόγια ».

Ἡ δὲ ἀντίπαλος αὐτῆς ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὴν σχεδὸν εὐγνωμόνως, διὰ τοῦ βλέμματος ὑποδηλοῦσα: δὲν τὴν ἐρωτῶμεν;

Καὶ ἀληθῶς ἤρξατο ἡ ἀνάκρισις: Ἡ Μαρκέλλα ἰσταμένη ἔτι ὀρθία, γυμνόπους ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἐστηριγμένη ἐπὶ τῆς κλίνης, φρίττουσα ὑπὸ τε τοῦ ψύχους καὶ τῆς αἰδοῦς, ἀπεκρίθη ὅσον ἠδύνατο ἀκριβέστερον, νοοῦσα σαφέστατα διατί οἱ ἐπαχθεῖς ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἀνηρέωνων μέχρι τῶν ἀδύτων τῶν ἱερωτάτων αὐτῆς ἀναμνήσεων.

Τί ἔτρωγον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κυρίας Ἑρμίνης; Πόσον μισθὸν ἐλάμβανεν ἡ Τριανταφυλλιά; Ἐσύγγαζον πολλοὶ ἄνθρωποι; Ἡ κυρία Ἑρμίνη ἐτόκιζε τὰ χρήματά της; Εἶχε πολὺ «ἀσημικόν»; Ἐπλήρωνε τακτικῶς τὰ χρέη της; Εἶχε διδασκάλους διὰ τὴν Μαρκέλλαν. Εἶχεν εἰς αὐτὴν ὑποσχεθῆ περὶ ἀποκαταστάσεώς της; Εἶχε δώση εἰς αὐτὴν πολλὰ δῶρα;

— Μάλιστα, ὄχι,—δὲν εἰξεύρω...

Τὰς τρεῖς ταύτας μόνον ἀποκρίσεις ἐγίνωσκεν ἡ δύστηνος μικρὰ μάρτυς, καὶ ὅσον ἡδύνατο ἀκριβέστερον ἐφήρμοζεν αὐτάς, οὐδ' ὅλως γινώσκουσα ἐὰν καλῶς ἔπραττεν ἢ κακῶς, ἀποκρινομένη. Πάντα δὲ τὰ τῆς λεπτότητος τῶν τρόπων αἰσθήματα τὰ τε φυσικὰ καὶ τὰ ὑπὸ τῆς ἀγωγῆς ἀναπτυσθέντα, τὰ αἰσθητά, λέγω, ταῦτα συμπεζόμενα, συντριβόμενα, ἡττώμενα, μονονοῦχι ἐκράυγαζον ἐκ τῶν μυχιαιτάτων τῆς καρδιάς τῆς, αἰτοῦντα χάριν.

Οἱ ἄδολοι ὀφθαλμοὶ τῆς κορασίδος οὐχὶ πλέον κάτω νεύοντες ὑπὸ αἰδοῦς, ἀλλὰ προσηλωμένοι ἐπὶ τῶν δημίων τῆς, καὶ ἐπικαλούμενοι τὴν βοήθειαν τῆς ψυχῆς αὐτῶν τούτων τῶν δημίων, ἐξέφραζον σαφέστατα τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ἀδημονίαν τῆς τρυφερᾶς ταύτης καρδιάς, τῆς ἐπιεικοῦς ταύτης ψυχῆς, ἐναντίον τῆς σκαιοτήτος καὶ τῆς ἀγροικίας τῶν οὐτιδανῶν καὶ ἀνελευθέρων ἐκείνων πλασμάτων.

— Καὶ ὁ συμβολαιογράφος; ὑπέλαβεν ὁ κύριος Περμενῆς ἐπιτηδεῖως ἀναζητῶν πληροφορίας καὶ ἀναλαμβάνων τὸ διοπτρὸν του, ὁ συμβολαιογράφος ἦλθε καμμίαν φορὰν ἐδῶ;

— Δὲν εἰξεύρω τί μ' ἐρωτᾶτε, ἀπεκρίθη ἡ Μαρκέλλα σχηματιζομένη ὡς ὅταν τις ἐτοιμάζεται νὰ τρέξῃ καὶ νὰ φύγῃ.

— Ἄμ' ἡ διαθήκη τῆς; ἔξέρεις ἂν ἔκανε τὴ διαθήκη τῆς, ἔξέρεις ποῦ τὴν ἔχει τὴ διαθήκη τῆς; ἠρώτησεν ἡ ἐξαδέλφη διὰ τῆς κνυζώσης φωνῆς τῆς. Δὲν ἔμπορεῖ, κάπου θὰ εἶνε ἡ διαθήκη...

— Κύριοι κληρονόμοι, ἠκούσθη ὀπισθεν αὐτῶν ἡ φωνὴ τῆς διακονίσσης, σὰς ζητοῦν νὰ σας ἐρωτήσουν διὰ τὴν κηδεῖαν.

Καὶ ἐκεῖνοι μὲν ἐστράφησαν εὐθύς, ἡ δὲ Μαρκέλλα ἀπαλλαχθεῖσα τῶν βλεμμάτων αὐτῶν, ἀνέπνευσε μετὰ πλείονος ἐλευθερίας.

— Ἐ! ποῦ πῆγε; ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Γρεναρδῶνη.

Ἡ διακόνισσα ἐγένετο ἄφαντος, καὶ ἡ θύρα τῆς κυρίας Ἑρμίνης ἐρμητικῶς κλεισθεῖσα ἐπληροφόρησεν αὐτοὺς ὅτι ἡ διακόνισσα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν τῆς.

Κατεπτοημένοι καὶ ὑποβλέποντες ἀλλήλους κατέθεσαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἔνθα εὔρον τοὺς ἐργολάβους τῶν κηδεῖαν.

Ἀπομείνασα ἡ Μαρκέλλα μόνη ἔσπευσε νὰ ἐνδύθῃ. Ἄλλ' αἱ χεῖρές τῆς ἔτρεμον ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ ἐν ᾧ προσεπάθει νὰ δέσῃ τὰ κορδόνια καὶ νὰ εὔρῃ τὰ κομβία. Ἐσπευδε νὰ ἐνδύθῃ ὅσον τάχιστα, ἵνα δυνηθῇ νὰ ἐξέλθῃ... καὶ ποῦ νὰ ὑπάγῃ; Οὐδ' αὐτὴ ἐγίνωσκε. Ἄλλ' ἵνα ἀποφύγῃ τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες τοσοῦτον ἀσπλάγχγως τὴν εἶχον ἀνακρίνη, ἀσμένως θὰ συγκατένευε νὰ ὑπάγῃ ὅπου δήποτε.

Ὁ ἰατρός ἰδοὺ τὸ μόνον καταφύγιόν τῆς! Ἄλλὰ ποῦ ἦτο ὁ ἰατρός; Διατί δὲν ἦλθε; Δὲν ἡδύνατο νὰ ἀμφιβάλλῃ ὅτι ὁ ἐξαιρετος οὗτος ἀνὴρ τρέχων ἀπὸ ἀσθενοῦς εἰς ἀσθενῆ, ἐπανελθὼν οἵκαδε περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ἠγέρθη τῆς κλίνης τὴν πέμπτην ὥραν χάριν παιδίου τινος δεινῶς πάσχοντος ὑπὸ νόσου τοῦ λαμοῦ, καὶ ὅτι ἐκεῖθεν, προσκληθεὶς ἀλλοῦ, ἐν τῇ ἀπωτάτῃ ἄκρῃ τῆς πόλεως, ἔτρωγεν ἡδὴ ἐν τινὶ ἐστιατορίῳ, ἀπὸ τῆς χθὲς ἀπομείνας νῆστις... Ἡμέραι τινὲς τῶν ἰατρῶν ὁμοιάζουσι πολὺ πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς μάχης, καθ' ἣν ὁ ἀρχιστράτηγος ὀφείλει νὰ γινώσκῃ νὰ διανυκτερεύῃ ἀγρυπνῶν ἐπὶ τοῦ τόπου ἔνθα μέλλει νὰ συγχροτηθῇ ἡ μάχη.

ΚΗ'

Οἱ ἐργολάβοι τῶν κηδεῖαν ἀπεχώρησαν ἄνευ τινὸς ὀρισμένης ἀποφάσεως. Ὁ νεκροσκοπὸς ἐλθὼν ἐξέπληρωσε τὸ λυπηρὸν αὐτοῦ καθήκον, ὁ δὲ κ. Περμενῆς, σκεφθεὶς αἴφνης τίς οἶδε τί, ἔδραμε κατόπιν του μετὰ ταχύτητος καὶ εὐστροφίας, ὅποιαν οὐδεὶς ποτε θὰ ὑπόπτειε βλέπων τὴν ἄκραν πολυσαρκίαν του.

Εἰσεπήδησεν εἰς τὸ διερχόμενον λεωφορεῖον, ὅπερ τον ἐκόμισεν εἰς τὸ κέντρον τῶν Παρισίων, κατατρυχόμενον ὑπὸ σφοδρᾶς ἀγωνίας καὶ ἀβεβαιότητος.

Ἡ δὲ Μαρκέλλα ἐνδεδυμένη ἡδὴ, εἶδεν αὐτὸν ἐξερχόμενον κεκρυμμένη ὀπίσω τῶν παραπετασμάτων δὲν ἡδυνήθη δὲ νὰ καταστείλῃ κίνημα εὐαρεσκείας, βλέπουσα τὴν σκιὰν ἐκείνην, ἣν ἄμα ἰδοῦσα καὶ ἐμίσησεν, ἐξαφανιζομένη ὀπισθεν τῆς κιγκλιδωτῆς πύλης. Ἀνοίξασα ἔπειτα ἡρέμα τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς, ἠκροάσθη μετὰ προσοχῆς, καὶ ἤκουσε τὰς δύο γυναῖκας συνδιαλεγόμενας ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ μετὰ πολλῆς φιλίας· διότι, κατορθώσασαι τέλος νὰ εὔρωσι τὸ κλειδίον τῆς μικρᾶς αἰθούσης, κατεγίνοντο κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἀνερευῶσαι λεπτομερῶς τὸ περιεχόμενον τῶν ἐν αὐτῇ μικρῶν ἐπίπλων. Μικρά τις καὶ κομψοτάτη σκευοθήκη ἐκ παλαιοῦ ἀνακαρδίου ξύλου μετὰ χαλκίνων κοσμημάτων «ἐγινεν ἄνω κάτω» πρὸς ἀνακάλυψιν κρυπτῶν συρταρίων, ἀλλὰ τοιαῦτα δὲν ἀνεκαλύφθησαν: πόσον δεξιότατοι ἦσαν οἱ παλαιότεροι ἐβενουργοὶ περὶ τὴν ἐφεύρεσιν «κρυφῶν»! Τὴν ἐβολιδόσκοπησεν διὰ τῶν ἀπλήστων βλεμμάτων, τὴν ἠκροάσθησαν, τὴν ἔσειαν τοσοῦτον, ὥστε τὰ ἐπ' αὐτῆς κάτοπτρα ἤχησαν· τότε δὲ αἱ δύο γυναῖκες ἐκρίναν ἔργον φρονήσεως νὰ μὴ παρατείνωσιν ἐπὶ πλέον τὰς ἐρεῦνας των, αἵτινες ἀναντιρρήτως θὰ ἐπέφερον βλάβην εἰς τὴν στερεότητα τοῦ κομποῦ τούτου ἐπίπλου.

Τὰ παντοῖα ἔγραφα ἐταξινόμηθησαν καὶ κατεγράφησαν, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐφαίνετο ἡ περιλάλητος διαθήκη, ἡ αἰτία τῶν τοσοῦτων ἐρευνῶν.

Ἡ Μαρκέλλα ἐξῆλθε τοῦ δωματίου της προσέχουσα νὰ μὴ θορυβήσῃ· τὸσαύτας δὲ προσφύλαξις ἔλαβεν, ὡς ἂν ἐμελλε νὰ διαπραξῇ τι ἔγκλημα. Ἐστρεψε τὴν λαβὴν τοῦ δωματίου τῆς κυρίας Ἑρμίνης . . . Εὐρεθεῖσα πλησίον τοῦ οἰκείου τούτου ὑποκειμένου, ὅπερ τὸσάκις ἐθώπευσεν ἀκούουσα ὑστάτην τινὰ παραγγελίαν, δεχομένη ὑστατόν τι μειδιάμα, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της ἐξογουμένην, αἱ τῶν δακρῶν της πηγαὶ διεσπάρησαν, καὶ ἠσθάνθη τὰς παρειὰς της καταβροχομένης ὑπὸ δακρῶν θερμῶν καὶ εὐεργετικῶν.

Εἰσελθοῦσα ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν κλίνην, ἐφ' ἧς ἡ νεκρὰ ὑπῶπτεν ἐν εἰρήνῃ τὸν ὑστατον αὐτῆς ὑπνον. Ἡ νόσος δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ παραμορφώσῃ τοὺς χαρακτῆράς της, διετηρεῖτο ἐτι τὸ συνήθως ἤρεμον αὐτῆς ἦθος σχεδὸν μειδιῶν· μόνον δὲ οἱ κλειστοὶ ὀφθαλμοὶ κατ' ἴκιν ἠσυνεσφιγμένη, ἀνήγγελλον τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ θανάτου. Ἡ διακόνισσα ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ βλέμμα της προσείλκυσε τὸ βλέμμα τῆς Μαρκέλλας, ἣτις στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ στύλου τῆς κλίνης συνῆψε τὰς χεῖράς της καὶ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ:

— Ὡ καλὴ μου κυρία Ἑρμίνη, ὦ εὐεργέτριά μου, ποῦ ποτὲ δὲν μου εἶπες ἓνα πικρὸν λόγον καὶ ποτὲ δὲν μ' ἐπέπληξες ἄδικα καὶ μὲ περιέβαλψες ὅταν ἐγὼ δὲν εἶχα πλέον κανένα εἰς τὸν κόσμον . . . Ὁ Θεὸς νὰ σε ἀνταμείψῃ δι' ὅσα μοῦ ἔκαμες, καὶ νὰ σε κατατάξῃ ἐν τῷ χορῷ τῶν δικαίων . . . καλὴ μου κυρία Ἑρμίνη, ὁ Θεὸς νὰ σε ἀναυπαύσῃ, ἄχ! πόσον σὲ ἠγάπων!

Καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν παρειῶν ἐπὶ τῶν συνηνωμένων χειρῶν της καὶ οὐδὲ διενεοῖτο κἂν νὰ τα σπογγίσῃ. Ἡ δὲ διακόνισσα, ἣτις ἐξηκολούθει παρατηροῦσα αὐτήν, ἠσθάνθη αἰφνης τοὺς ἰδίους αὐτῆς ὀφθαλμούς πληρουμένους δακρῶν. Οἱ δάκτυλοί της ἐξηκολούθησαν μετροῦντες τοὺς κόκκους τοῦ κομβολογίου, τὰ χεῖλη της ψιθυρίζοντα προσευχάς, ἀλλ' ἡ ψυχὴ της ἵπτατο ἤδη μετὰ τῆς ψυχῆς τῆς ὄρφανῆς πρὸς τὸ ἐξαιρετον πλάσμα, ὅπερ τοσοῦτον ἐγίνωσκε νὰ γίνηται ἀγαπητόν, καὶ οὐτινος ὁ θάνατος ἐνεποίει θλίψιν τοσοῦτον εἰλικρινῆ καὶ ἀφιλοκερδῆ.

«Κυρία Ἑρμίνη, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαρκέλλα διὰ τῆς αὐτῆς ταπεινῆς καὶ βραδείας φωνῆς, τῶρα πλέον κανένα δὲν ἔχω, εἶμαι περισσύτερον ὄρφανῇ παρ' ὅσον ὅταν ἦλθα ἐδῶ . . . Πάρε με μαζί σου, νὰ μας θάψουν μαζί νὰ εἶμαι κοντά σου καὶ εἰς τὸν τάφον, ὅπως δὲν ἔλειπα ποτὲ ἀπὸ κοντά σου ὅταν ἐζῆς. Ἄχ! κυρία Ἑρμίνη μου. . .»

Καὶ οὕτω θρηνοῦσα προσῆλθε κατὰ μικρὸν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς κλίνης, καὶ αἰφνης ἐκλίνε τὰ γόνατα κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς σινδῶνας, ὡς τὴν προτεραῖαν . . .

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν φωνὴ ἀρρενωπῆ ἠκούσθη

κάτωθεν ἐν τῷ διαδρόμῳ, προφέρουσα μετὰ ἐνθουσιασμοῦ σωφρονῶς χαλιναγωγούμενου:

— Ἐρχομαι ἀπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, καὶ διαθήκη δὲν ὑπάρχει!

Ἡ Μαρκέλλα ἠγέρθη ἀποτόμως, διότι τί της ἐμελλεν εἶτε ὑπῆρχε διαθήκη εἶτε μὴ; Τὸ μόνον φρικῶδες ὅπερ ἠσθάνετο, ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ταραττοντος τὴν πένθιμον αὐτῆς ἔκστασιν. Ἡγέρθη δὲ νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, ὅτε ἤκουσε βήματα ἐν τῇ κλίμακῃ. Ἐλκουσα πρὸς αὐτήν τὴν λαβὴν τῆς θύρας, τὴν φίλην της, ἔκλεισε τὴν προσφιλῆ νεκρὰν της μετὰ τῆς διακονίσσης, ἵνα μὴ ἡ φωνὴ καὶ τὰ βεβηλα βλέμματα τῶν ζῆνων τούτων βεβηλώσωσιν αὐτήν.

— Δεσποινίς; εἶπεν πρὸς αὐτήν ὁ κ. Περμενῆς, περᾶτε παρακαλῶ ἀπ' ἐδῶ;

Ἡ Μαρκέλλα ὑπήκουσε, καὶ προπορευομένη μὲν τοῦ κ. Περμενῆ, ἐπομένων δὲ τῶν δύο γυναικῶν, ἦλθεν εἰς τὸ δωματίον της, τὸ χαριέστατον ἐκεῖνο παιδικὸν δωματίον μετὰ τῶν ἐκ καλικότου παραπετασμάτων, τὸ ἁμοιάζον πρὸς κομψὸν σκεῦος μόρρινον. Ἡ Μαρκέλλα ἠσθάνθη αὐτήν ὡς συλληφθεῖσαν ἐντὸς τῶν ὀδόντων πειστηρίου.

— Δεσποινίς, ἔρχομαι ἀπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, εἶπεν ὁ κ. Περμενῆς, προσπαθῶν νὰ καταστήσῃ πατρικὴν τὴν σοβαρὰν φωνὴν του. Μ' εἶπε δὲ ὅτι ἡ συγγενὴς μας ἐπανειλημμένως ἐξέφρασεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διαθέσῃ τὴν περιουσίαν της . . . Εἰζεύρετε τί σημαίνει τοῦτο;

— Μάλιστα, κύριε, σημαίνει ὅτι ἤθελε νὰ κάμῃ τὴν διαθήκην της, ἀπεκρίθη ἡ Μαρκέλλα παρατηροῦσα αὐτὸν μετ' ὀφθαλμῶν, ἐν οἷς ἡ δυσπιστία ἐλάμβανεν ἤδη χροιάν ὀργῆς λαθραίας.

— Βλέπω ὅτι ἡ συγγενὴς μου ἐφρόντισε νὰ σας ἐκπαιδεύσῃ καλῶς, ὑπέλαβεν ὁ κ. Περμενῆς προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ. Λοιπόν, ὁ συμβολαιογράφος μ' εἶπεν ὅτι ἡ δεσποινίς Βωρενῶν πάντοτε ἀνέβαλλε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου της τούτου, καὶ ὅτι ποτὲ δὲν το ἐξέτελεσεν. Ἐχετε γνῶσιν ἂν ὑπάρχουν τίποτε ἄλλα ἔγγραφα ἀποδεικνύοντα τὸ ἐναντίον;

— Κύριε, δὲν ἔχω γνῶσιν κανενὸς τοιούτου ἔγγραφου, ἀπεκρίθη ἡ Μαρκέλλα.

— Ἡ δεσποινίς Βωρενῶν δὲν σας ὠμίλησέ ποτε, λόγου χάριν, ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ σας κληροδοτήσῃ κάτι τι;

— Ποτέ! ἀπεκρίθη ἡ Μαρκέλλα, ἥς τὸ ἐντιμον πρόσωπον ἐγένετο πορφυροῦν.

Οἱ κληρονόμοι ἀντήλλαξαν βλέμμα, ὅπερ ἡ κυρία Γρεναρδῶνη συνῶδευσε καὶ διὰ κινήσεως προδήλως ἐμφανίσθη εὐαρέσκειαν. Ἄλλ' αὐτὴ ἦτο ὃν ἀνάγωγον.

— Τότε λοιπόν, κόρη μου, ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἡ κυρία Περμενῆ, εἰπέ μας ποῖοι εἶνε οἱ συγγενεῖς σου, διὰ νὰ . . . σὲ στείλωμεν.

— Δὲν ἔχω συγγενεῖς, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις.

Καὶ τὸ ἀξίεραστον αὐτῆς πρόσωπον ἐγένετο αἴφνης αὐστηρόν. Ἐν τῇ ὀδυνηρᾷ ταύτῃ ὥρᾳ, τῇ σκληροτέρᾳ καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου τῆς προστάτιδός της, ἀπέβαλεν ἡ κορασις πᾶν τὸ παιδικόν, ἐγένετο νεάνις, κυρία Μονφόρτ. — ἡ μικρὰ Μαρκέλλα ἐπέταξεν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον μετὰ τῆς ὑμενοῦς ψυχῆς τῆς Ἑρμίνης.

— Δὲν ἔχεις συγγενεῖς; Τότε λοιπὸν θά ἦσουν . . .

— Ὅχι, κυρία, ἐγὼ εἶχα χαθῆ ἡ μητέρα μου ἀπέθανεν, τὸν πατέρα μου δὲν εἰμπόρεσα νὰ τον εὔρω· εἶχεν ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ πλέον δὲν τον ἐξαναεῖδα.

Μετὰ πόσης βραδύτητος καὶ πικρίας ἡ Μαρκέλλα ἀνεμνήσθη τῶν λυπηρῶν τούτων ἀναμνήσεων τοῦ βίου της! Ἄλλ' ὅμως ἡσθάνετο ποιάν τινα εἰρωνικὴν εὐαρέσκειαν, βεβαιουῖσα τοὺς ἀνθρώπους τούτους ὅτι ἦτο μόνη, ὅπως μόνη, ἐπὶ τῆς γῆς.

— Μὰ τότενες λοιπὸν, κορίτσι μου, εἶπεν ἡ κυρία Γρεναρδῶνη, ἡ ἀξαδέρφη μου θὰ ἔκανε καλλίτερα νὰ σου δώσῃ ἀναθροφή νὰ ταιριάξῃ μὲ τὴν κατάστασί σου καὶ ὄχι νὰ σε ἀναθρέψῃ σὰν νᾶσουνε καμμιά πριντσιποπούλα.

Ἡ κυρία Περμενῆ διὰ νεύματος ἀξιοπρεπεστάτου ὑπέδειξεν εἰς τὴν κυρίαν Γρεναρδῶνη τὸ ἄτοπον τῆς ἐκφράσεώς της, πάραυτα δὲ αὐτὴ ἐκλείσει τὸ στόμα της μετὰ δυσαρεσκείας.

— Καὶ τώρα τί ἀπόφασιν ἔχεις, κόρη μου; ἠρώτησεν ἡ κυρία Περμενῆ.

— Καμμίαν, ἀπεκρίθη ἡ Μαρκέλλα μετὰ πάσης ἀθωότητος.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἀπορασίσης κᾶτι τι, ἐπέμεινε λέγουσα ἡ γηραιὰ μετὰ τρόπου ἐπαγωγῆ ἄμα καὶ σκληροῦ.

Ἡ Μαρκέλλα ἡσθάνθη ὅτι προετίμα πολὺ μᾶλλον τὴν τραχεῖαν ὕβριν ἐκείνης, ἢ τὴν ἐπίπλαστον περιποίησιν ταύτης. Διὰ τοῦτο κατένευσε σιωπῶσα.

— Ἐνοεῖς, κόρη μου, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Περμενῆ, ὅτι ἡμεῖς δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ φιλόανθρωπον ἔργον, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐπιχειρήσῃ ἡ ἀνεψιά μου, καὶ νὰ φροντίσωμεν περὶ σοῦ; σὺ πρέπει νὰ ὑποδείξῃς ποῖοι εἰμποροῦν νὰ σε . . .

Ἡ Μαρκέλλα ἐγειράσα τὴν κεφαλὴν εἶπε;

— Πολὺ καλὰ, κυρία, ἐκατάλαβα.

— Θὰ πᾶς νὰ εὔρῃς καμμίαν φιλικὴν σου οἰκογένειαν;

— Τώρα ἀμέσως.

— Πολὺ καλὰ. Καὶ θὰ μας μηνύσῃς τὴν ἀπόφασίν σου. Τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὅποιον ἔχομεν διὰ . . .

Ἄλλ' ἡ Μαρκέλλα δι' ἐνὸς βλέμματος ἀνέστειλε τὴν εὐφράδειαν τῆς γηραιᾶς, ἥτις ὅμως ὑπολαβοῦσα προσέθηκεν:

— Εἰμπορεῖς νὰ πάρῃς μαζί σου μερικὰ πράγματα ἀπ' ἐκεῖνα πού σ' εἶχε δώσῃ ἡ εὐεργέτις σου, μερικὰ ἀσπρόρρουχα, λόγου χάριν.

— Εἰμπορῶ νὰ κρατήσω τὸ φόρεμα πού φορῶ; ἠρώτησε μετὰ ψυχρότητος ἡ Μαρκέλλα.

Ἦτο δὲ τὸ φόρεμα ὅπερ ἐφόρει πορευομένη εἰς τὴν ἀγορὰν μετὰ τῆς Τριανταφυλλιάς « τῷ καιρῷ ἐκείνῳ », οἴμοι! ὅστις τοσοῦτον ἀπέειχε, καθ' ὄν ὡς χαρμύσσον ἐορτὴν ἐθεώρει τὸ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγορὰν.

— Βεβαίως. Καὶ ὅταν εὔρῃς μέρος νὰ καθίσης, τότε πρέπει νὰ σου ράψουν ἓνα μαῦρο φόρεμα . . .

— Ἄς εἶνε, ἀπεκρίθη ἡ κορασις μετὰ τῆς αὐτῆς ψυχρότητος. Εἰμπορῶ, κυρία, νὰ πάρω καὶ ἓνα καπέλλο καὶ ἓνα ἐπανωφοράκι;

Δὲν ἠδύνατο νὰ τη ἀρνηθῶσιν· ἐνεδύθη λοιπὸν ἐνώπιον τῶν γυναικῶν. Ὁ κ. Περμενῆς εἶχε καταβῆ εἰς τὸν κῆπον περιχαρῆς, διότι ἐβλεπε τὰ πράγματα διευθετούμενα φιλικῶς. Ὅτε δὲ ἡ Μαρκέλλα ἠτοιμάσθη, διῆλθε πρὸ τῶν κληρονόμων νεύσασα τὴν κεφαλὴν ὡς σημεῖον χαιρετισμοῦ, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μακαρίτιδος Ἑρμίνης.

Στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ ποδὸς τῆς κλίνης παρετήρησεν ἀπαξ ἔτι τὸ προσφιλὲς πρόσωπον, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν στεγνοί, διότι ἡ ὠμότης τῶν ἀγνώστων ἐκείνων ἀνθρώπων εἶχε ξηράνη τὰς πηγὰς τῶν δακρῶν της. Παρετήρησεν ὥραν πολλὴν καὶ περιπαθέστατα τὸ προσφιλὲς πρόσωπον, ἵνα παραλάβῃ ἐν τῇ μνήμῃ της τὴν εἰκόνα αὐτοῦ αἰώνιον, ἐκλινεν ἔπειτα πρὸς τὰς ἐσταυρωμένας χεῖρας τὰς κρατούσας τὸν Ἐσταυρωμένον καὶ τὰς ἡσπᾶσθη εὐσεβῶς μετὰ τοῦ τρόμου ἐκείνου, ὃν τὸ τοῦ θανάτου ψῦχος ἐμποιεῖ εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας ἔτι τί ἐστὶ θάνατος.

— Ὑγίαινε, δευτέρῃ μου μητέρα, εἶπε ταπεινῆ τῇ φωνῇ. Ἐπειτα δὲ στρεφομένη πρὸς τὴν διακόνισσαν προσέθηκε:

— Σὰς εὐχαριστῶ, ἀδελφῆ μου, διὰ τὴν καλοσύνην τὴν ὅποιαν ἐδείξατε πρὸς ἐμέ.

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἐκλείσει τὴν θύραν, κατέβη τὴν κλίμακα δρομαία, διῆλθε πρὸ τῶν δύο ἀναμενουσῶν αὐτὴν γυναικῶν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ ἐστιατορίου, καὶ ἐξηφανίσθη ὡς ἐναέριον ὄπισθεν τῆς ἔξω κιγκλιωτῆς θύρας.

— Τὴν εἶδες ἐκεῖ τὴν αὐθάδισσα! εἶπεν ἡ κυρία Γρεναρδῶνη, χαρὰ ἔς το! δέ μας εἶπε οὔτε ἓνα « ἔχετε γειά! »

— Τί νομίζεις! ἀπεκρίθη ἡ γηραιὰ, θὰ εἶνε φοβερὰ κακομαθημένη!

(Ἐπεται συνέχεια.)

Ὁ ἄνθρωπος, αἰώνιως ἐνασχολούμενος εἰς τὸ νὰ ἐποφθαλιᾷ ὅσα δὲν ἔχει, καὶ νὰ θρηνηῖ ὅσα πρὶν εἶχεν, ὀλίγας εὐρίσκει στιγμὰς ἵνα χαρῆ ὅσα ἔχει.